Ч. 123 (12.779). Львів, субота 6. червня 1931. Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem. Рік LII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.

Конто почт. щадн. 143.322.

Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.

Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.

Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „

ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Курціюс у Льондоні.

Львів, 4. червня 1931.

Сьогодні вечір виїзджають з Берліна канцлер Брінінґ і міністр закордонних справ Німеччини Курціюс до Англії, як давно вже запрошені туди гості премієра Великої Британії Мекдональда. Вони переведуть кілька днів у затишній літній резиденції свого господаря у Чекерс біля Льондону, але церемоніял їхнього побуту обіймає теж м. ін. цілком офіціяльну авдієнцію в анґлійського короля у Льондоні. Та взагалі ця поїздка цих двох найвищих відповідальних німецьких державних діячів не тільки не має „приватного“ характеру, але — навпаки — є політичною подією величезного міжнародного значіння і хто знає, чи не стане переломовим моментом в теорії післявоєнної Европи, даючи почин до нової конфіґурації европейських держав з усіми можливими її наслідками.

По-раз перший від часу, коли залунав у Німеччині оклик „Gott strafe England“, німецькі міністри їдуть до Льондону не лише, як гості, але як гості раді господарям, сподіючись одночасно чимало самим зискати від цих відвідин. В липні 1924 року той самий Мекдональд заініціював льондонську конференцію, на якій уперше, після шеститижневих нарад, торгів і суперечок устійнено справу німецьких воєнних відшкодувань, пішовши тоді на максимальні — серед тодішніх умовин — уступки Німеччині, головнож цю уступку, що вперше потрактовано її як рівнорядного партнера, який трохи більше добровільно, ніж у Версаї, має покласти свій підпис під обовязуючу його умову (т. зв. плян Доза з 30. VIII. 1924). Послідувала після того умова в Льокарно, німці приступили до Ліґи Націй, зріс міжнародній авторитет Німеччини та зросла внутрішня її сила, й постепенно зростала у світі свідомість неможливости видусити з німецького орґанізму 42-ох міліярдів нім. марок у золоті, передбачених пляном Доза, без господарсько-політичного потрясення і в країнах самих вірителів. І рівно в 5 літ після льондонської конференції підписано у Газі нову умову, в якій зредуковано суму 42-ох міліярдів воєнного довгу Німеччини до 36 міліярдів, розложивши їх платність на 37 літ (плян Йонґа з 31. VIII. 1929). Від цього часу не минули і два роки, а фактично з таким трудом здвигнений плян Йонґа лежить нині в руїнах: ніхто вже мабуть із поважних европейських та американських політиків і економістів не сумнівається, що нова ревізія проблеми німецьких репарацій це лише питання часу і то часу дуже недалекого. І для усіх звучить уже цілком ґротесково передбачувана у версайському договорі сума 140 міліярдів марок, які казали тоді Німеччині звертати побідникам титулом звороту воєнного відшкодування.

Справа німецьких платностей, найтісніше звязана з цілою нинішньою господарською кризою Европи, буде безумовно творити одну з найповажніших точок чекерськ. нарад. Каже про це цілком отверто офіціяльний орґан англ. премєра „Дейлі Геральд“, вказуючи одночасно на можливість нової міжнародньої репараційної конференції. Але це теж не єдина тема для розмов. Передовсім належить туди й проблема австро-німецького „аншлюсу“, яка стільки шуму наробила у звязку з пляном митної унії між цими двома німецькими республиками. Велика резерва, яку проявив у цій справі Гендерсон у Женеві, який недвозначно давав пізнати „невтральне“ становище Англії, лише формально підтримуючої свою союзницю Францію, — промощувала дорогу до зовсім отвертої виміни думок на цю тему — в чотири очі з п. Курціюсом. А поруч з цими двома справами характеру господарсько-політичного є цілий комплекс справ уже суто-політичних, які в однаковій мірі цікавлять і торкаються обох держав: Англії і Німеччини.

Одною з них є злощасне питання розброєння, яке вирине з цілою парадою на весну слідуючого року на міжнародній розброєневій конференції у Женеві. Чи хто пацифіст, чи мілітарист, ентузіяст утопії про земський рай без армій на землі й воді, під землею і водою та у воздушних просторах, — чи її ворог, — все одно всі погоджуються, що явний розрив на тій конференції, явне фіяско довголітніх приготувань до неї, може мати жахливі наслідки. Але одночасно щораз яснішою стає у широкому світі правда, що політика Льокарна стоїть на роздоріжжі: бо не можна погодити військово-політичну і політично-господарську суприматію Франції з політичними і господарськими еманципаційними змаганнями Німеччини. Та одночасно перед усіми третіми державами виринає дилема: або піддаватися цій французькій суприматії або йти на зближення з Німеччиною, не лякаючися прохолодження приязни з Францією.

І ось, трудно собі уявити, щоби при такій зустрічі таких державних діячів, як Мекдональд і Брінінґ та Гендерсон і Курціюс не обмірковувано проблем міжнародньої політики в її найширшій площині. У цій площині виринають з однаковою силою проблеми заходу Европи (тривкість союзу Антанти, Франція-Італія і т. д.), середньої („аншлюс“, шляхи на Балкан), що й східньої (відношення до Совітів, німецько-польський спір).

Не диво, що весь політичний світ з надзвичайним напруженням слідкує за подорожею німецьких міністрів і її вислідами, дарма, що ці висліди не так швидко стануть світові відомі.

Ні замки, ні сторож, ні пес

не перешкодять злодіям вломитися в Ваше мешкання і зрабувати Ваше майно, тому обезпечіть його від крадіжі із вломом у

Т-ві Взаїмних Обезпечень „Дністер“

у Львові, вул. Руська ч. 20,

Життя і положення білоруського народу в Польщі.

II. Причина розколу серед білоруського громадянства.

Нема сумніву, що теперішня гостра диференціяція серед білорусів сягає своїми початками до акції Громади. До повстання Громади білоруське громадянство, хоч і здиференціоноване ідеольоґічно, мало всеж таки свій обеднуючий центр, яким був Білоруський Національний Комітет. Це той самий Комітет, що від 1919 р. зазначував свою діяльність численними загальнобілоруськими виступами національно-політичного характеру, в тім числі і виступами на міжнародній арені, а в 1922 р. участю у виборчому бльоку національних меншостей у Польщі (відома 16-ка). У тому Комітеті були репрезентовані всі напрями білоруської політичної думки, словом усі партійні групи та всі громадські орґанізації культурно-освітнього і господарського характеру.

Коли повстала Громада, що була ліберальна і під соціяльним оглядом радикальна, то вона, не зважаючи на паритетний принціп партійного представництва, заняла в Білоруському Національному Комітеті кермуюче становище тому, що мала домінуючі впливи і в тих громадських організаціях, які посилали своїх представників до Комітету. З таким станом справи важко було погодитися білоруській християнській демократії та її еманації т. зв. Селянському Союзові. У звязку з цим і прийшло до першого роскол серед білоруського громадянства. Хадеки і Сель. Союз утворили свій окремий Національний Комітет, який і почав свою працю під фірмою загально-національної установи, претендуючи на загально-національне представництво.

Те, що соціяльно-радикальний напрям Громади не міг бути симпатичним для хадеків та їх установ, було зовсім природним явищем. Але до розриву причинилась не тільки названа, скажім, ідеольоґічна розбіжність, яка, до речі, була в партійних програмах майже неспостережна, бож хадеки після повстання Громади і проголошення її програми опублікували свою нову програму, майже ідентичну з програмою Громади. Головною причиною роскол була т. зв. політична орієнтація.

Річ у тому, що Громада, приймаючи за свій національний політичний ідеал обеднання всіх білоруських земель в незалежній білоруській державі (це саме висували і хадеки), орієнтувалася на Мінськ, що став столицею Радянської Білорусі та головним осередком широко-поставленої творчої національно-культурної праці. У Радянській Білорусі саме тоді почалась була білорусизація, крім того повстала там ціла низка вищих навчальних і наукових білоруських установ (університет, Сільсько-Господарська Академія, Інститут Білоруської Культури, перетворений потім у Білоруську Академію Наук і т. п.), повстали десятки середніх і тисячі початкових державних білоруських шкіл, білоруське державне видавництво, три білоруські державні театри і ціла низка інших білоруських установ. Тоді це було природним явищем, що очі білорусів у Польщі, де білоруських матуристів не приймали до вищих шкіл (так було до 1928 р.), і де замість позамиканих сотень білоруських народніх шкіл істнували тільки польські, звертались до Мінська, як до серця Білорусі, бо — як заявив був б. посол Тарашкевич, тодішній голова Громади, у польському соймі, — білоруси з Польщі бачили там, на сході, свій „білоруський дім“.

Тут треба підкреслити, що комуністи, дуже добре орієнтуючись у тому враженні, яке викликала серед білорусів у Польщі культурна робота в Радянській Білорусі, робили зі свого боку все, щоби серед білоруського населення в Польщі якнайбільше поширити і скріпити симпатії до Радянської Білорусі. У тій цілі Комінтерн видав був енунціяцію, в якій говорилось, що „про те, до кого має належати Вильно, вирішить воля працюючих мас західньої Білорусі“. Отже не Польща і не Литва, між якими йде здавна боротьба за Вильно, цей старий центр білоруської культури, а білоруси. Ця енунціяція викликала була незвичайне заворушення у Ковні. Литовський уряд поставив московському урядові дипльоматичною дорогою запит: чи він признає важними відповідні точки литовсько-большовицького договору, підписаного в Москві у 1920 р., на основі якого більшовицький уряд проголосив своє desinteressement відносно земель на захід від литовсько-більшовицької границі, усталеної переговорами в Москві. Чічерін дав на цей запит дипльоматичну відповідь, що, мовляв, уряд СРСР зовсім не звязаний тими чи іншими енунціяціями Комінтерну і від московського договору не відмовляється. Такою відповідю Ковно не могло, очевидно, вдоволитись і заспокоїтись. Ковенські політики прийшли до пересвідчення, що треба почати боротьбу з орієнтацією на Мінськ серед самих-же білорусів. У білоруському громадянстві найшли вони співчуваючу цьому групу, яка здавна була звязана ідеольоґічно з литовською християнською демократією, і ще в 1920 р. публично заявляла, що до Вильна не має ніяких претенсій і вважає його столицею Литви. Були це білоруські християнські демократи.

Білоруська хадеція, яка ще в 1926 р. мала як орґанізація чисто католицький характер, в імя католицької єдности білорусів з литовцями в околицях Вильна і Городна все стояла на ґрунті поділу Білорусі на католицьку і православну з тим, що частина з католицькою більшістю має будувати свою державність спільно з литовцями. Тому не диво, що для боротьби з орієнтацією на Мінськ серед білоруського громадянства литовці найшли собі щирих, відданих, безкористних та ідейних союзників у білоруських хадеках, з якими йшов і слабенький Селянський Союз. Ось з такої то причини почалася непримирима боротьба на життя і на смерть, яка й характеризує білоруське політичне життя по нинішній день, дарма, що Громада вже давно зліквідована.

Тепер уже всім стане зрозумілим, чому при такому стані внутрішніх відносин серед білорусів важко говорити про істнування єдиного білоруського національного центру. Деякий час істнували побіч себе два такі „центри“, що мали навіть однакову назву „національних комітетів“. Один з них, що мав перевагу Громади й її ідеольогії, протримався недовго після розвязання Громади. Другий істнує і досі, маючи на чолі б. сенатора Богдановича і гуртуючи в собі виключно представників хадецько-сельсоюзницького напрямку.

Українська наука на вигнанні.

З нагоди девятиліття Української Господарської Академії в ЧСР.

Положення українського народу на культурному полі не є відрадне. Як відомо, українці у Польщі не мають досі ні одної високої школи. Високе шкільництво на Радянській Україні, завдяки деяким заходам більшовицької влади, втратило свій природній шлях служення чистій науці. Парафразуючи відомий середньовічний вислів — **philosofia est ancilla theologiae** — можна сказати без прибільшення, що на Радянській Україні **scientia est ancilla politicae** — служниця комуністичної влади, диктаторського чужого режіму. Смішно вимагати від математика лише марксівського розвязання формул, або від археольоґа комуністичного підходу до вивчення викопаних черепків, але на Радянській Україні цього вимагають модерні інквізитори сучасної української науки. Тому широкого значіння набирає розвиток української науки в свобідних, демократичних европейських умовах, подальше від комуністичної диктатури. Через це наукова праця еміґрації дуже важлива для дальшого розвитку української культури. І тому нарешті свята українських наукових заведень на еміґрації мусять бути святами усього українського свідомого громадянства.

Дня 16. травня 1931 р. в затишному курелевому місті Чехословаччини — Подєбрадах скромно, але достойно Українська Господарська Академія в ЧСР відсвяткувала свій девятий академічний день. За девять років свого істнування Академія розвинулася в широко розгалужену високу технічну школу, справжню політехніку. Створена для задоволення культурних потреб еміґрації, Академія в своєму розвитку не спинилася на цьому обмеженому завданні і тепер переважно заспокоює потреби нашої краєвої молоді до набуття високошкільного знання.

З нагоди академічного дня відбулася у великій салі подєбрадського „Сокола“ врочиста академія при численній участи місцевої української кольонії та гостей. Відкрив свято іменем сенату ректор професор Б. Іваницький і привитав присутніх гостей-чехів, представників українських високих шкіл та ріжних науково-культурних і культурно-професійних орґанізацій, присутніх членів лекторського персоналу та академічну молодь. З представників інституцій та орґанізацій були присутні: від Українського Університету в Празі та Українського Академічного Комітету — ректор проф. Яковлів, від Українського Педаґоґічного Інституту в Празі та Математично-Природничого Товариства — ректор проф. Гармашів, від Фільософічного Факультету Українського Університету проф. Щербаківський, від Міської Ради Подєбрад — директор Кратохвіль, від повітового уряду д-р Мюллер, від відділу Хліборобського Обєднання в Подєбрадах — директор Доудера, від Українського Правничого Товариства в ЧСР проф. К. Лоський, від Історично-фільольоґічного Товариства і Музею Визвольної Боротьби України проф. Антонович, від Спілки Українських Лікарів в ЧСР — проф. Матюшенко, від Товариства Українських Інжинірів в ЧСР — інж. Яремин, інж. Клименко та інж. Грипина, від редакції **„Podebradske Noviny“** редактор Волинець.

У своїй вступній промові після проспівання студентським хором під проводом доц. Щуровської-Росіневич „Ґаудеамус“, ректор проф. Іваницький коротко зупинився на основних моментах повставання та розвитку Академії.

День 16. травня є днем народження Академії: 16. травня 1922 р. Міністерство Хліборобства Чехословацької Республики затвердило статут приватної Української Господарської Академії „як інститут з подібною орґанізацією, що його мала бувша Академія в Таборі“, додаючи, що ця школа є „приватним хліборобським інститутом з високошкільною орґанізацією“. Ця перша українська висока технічна школа повстала на чеській землі завдяки дуже прихильному відношенню президента Масарика та уряду ЧСР до національно-культурних потреб української еміґрації. В імені Академії ректор проф. Іваницький висловив найсердечніші і найглибші почуття вдячности п. президентові, додаючи, що напередодні цього свята відбулося соте засідання Професорської Ради Академії, яка згадуючи обставини повстання Академії, постановила вислати своє привітання президентові. Ректор проф. Іваницький згадав також за всіх членів уряду та вищих урядовців Чехословацької Республики, що виявили доброзичливе відношення та особливо прислужилися до заснування Академії: міністрів д-ра Бенеша, д-ра Годжу, Бехіне, д-ра Гірсу та вищих урядовців д-ра Гелстернкорна, д-ра Райха, д-ра Завазаля, проф. Чванчару і висловив їм також щиру подяку (збори прилучилися до слів промовця оплесками). Фундатором Академії був Український Громадський Комітет у Празі, що 31. січня 1922 р. вибрав спеціяльну Орґанізаційну Комісію для підготовлення справи орґанізації школи. Можливість такої орґанізації технічної школи виявилася після того, як Український Громадський Комітет вступив у ближчі взаємини з Всеукраїнською Спілкою Сільсько-Господарських Техніків, що перебувала в той час на еміґрації на теренах Польщі.

Сильна піна
яку дає мильце до зубів ОДОЛЬ — чистить основно зуби і надає їм блискучу біліну. — Мильце ОДОЛЬ приємне і не дразнить ясен.

Ця Спілка зробила пляни навчання та дала основний континґент першого складу Професорської Ради Академії; з її осередку вийшли й перша Президія Академії та декани двох факультетів.

На перших початках свого істнування Академія підлягала Міністерствам Закордонних Справ (в справах господарських) і Хліборобства (в справах педаґоґічних) і була тісно звязана з Українським Громадським Комітетом. Але розпорядком Міністерства Закордонних Справ з дня 28. серпня 1923 р. Академію відділено від Громадського Комітету і, в такий спосіб, усамостійнено. З дня 31-го січня 1928 р. Академія перейшла цілком до компетенції Міністерства Хліборобства.

При свому заснуванні Академія була розрахована на трьохрічний курс. Але скоро виявилося, що за такий короткий час не можна виконати повної програми Академії. Через це розпорядженням Міністерства Закордонних Справ з дня 11. листопада 1924 р. в порозумінні з Міністерством Хліборобства Академію перетворено в чотирьохрічну школу з відповідною зміною плянів навчання. Новий статут Академії затверджено Професорською Радою Академії дня 23 травня 1925 року.

Орґанізаційний період Академії остаточно закінчився з початком 1927 р., коли то прийшов перший випуск інжинірів. До 1926 р. слухачі Академії комплетувалися майже виключно з еміґрантів, а від 1926 р. до Академії в дуже помітній кількости почали прибувати слухачі з українських земель у Польщі.

С. Ко-ський.

(Продовження буде.)

СКРІПИТИ ФРЕКВЕНЦІЮ нашої молоді в середніх школах є нашим обовязком. Тому влаштовуймо негайно безплатні підготовні курси до ґімназій виділових шкіл та учительських семинарій! Засновуймо скрізь дешеві бурси — для бідних селянських дітей! —

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 6. ЧЕРВНЯ 1931.

Я. ГОРОДЕНЧУК.

Біда з писаниною.

— Жив бувало спокійно і якось добре було, аж нараз щось йому замакітрилося в голові, якась „писанина“ і від тоді все зачалося. Біймеся Бога чоловіче, коли на себе вже не звертаєш уваги, то май милосердя бодай надімною!...

— Щож сталося? — питаю збентежений жінки.

— Десь у людей чоловіки, як Бог приказав, а тут кара Божа! Доведеться вже не виходити ані на крок із хати через твій дурний розум! Та хто це видав, хто чував, аби чоловік, який працює у своїх, був настільки — вибач — безличний і мав сміливість говорити голосно правду?

— Та що в біса сталося, що ти така поденервована?

— Яж тобі вже нераз говорила, коли хочеш бути порядним чоловіком, не бери в руки пера. Ні! Йому захотілося бути „письменником“, а я через ті забаганки маю терпіти. Приходжу колисьто до „Братства“ на чайний вечір і саме тоді промовляв голова, який за все те, що в нас тепер робиться, а радше не робиться, робить відповідальними „непокликану“ особу, автора деяких дописок у пресі. Уяви собі, говорив і з мене очей не зводив...

— Мабуть ти йому заімпонувала — перебиваю жартом.

— Йому ще й жартувати хочеться! Коби вони присідалися до тебе, так як до мене, тоді не знаю, чи хотілось би тобі жартувати. Стрічає мене наша сеніора і питає, хто то від нас дописує до преси? Я звичайно зробила великі очі та це нічого не помагає... Ви — каже — знаєте про те і будь ласка перекажіть „пану писару“, хай залишить він тих наших людей у супокою. Що хтось ходить до кіна, чи на поліцейські забави, чи до чужих склепів, то це його особиста справа і до цього кожному зась... І так на кожному кроці. Навіть перекупки та адвокатські соліцитатори й машиністки добачують у тому страшний злочин і трублять на всі сторони, що аж тепер прийде всему „конець“ і все „завалиться“.

— Та бач оці соліцитатори й машиністки це така „публика“, що своїх хлібодавців уважає за непомильних та всемогучих, а вслід за тим їм ніяк не може поміститися в голові, що хтось може інакше думати.

— Е, ти все своє. Раз тобі кажу, що про ніщо більше писати не смієш. Тобі все одно, бо й так нікуди не ходиш, але не хочу слухати ріжних натяків та злобних уваг, як це було сьогодні на засіданню виділу „Т-ва українських жінок“. Виринула там — між іншим — квестія одної деклямації, а радше декляматорки на Святі Матери. Аж тут ні сіло ні впало, пані рад. Всезнайко накинулася на того, що ....не має про ніщо поняття і береться критикувати — пише до преси, а сам нічого не розуміє“... Цей, кажучи до речі, провокаторський виступ пані радникової мав хіба ту ціль, щоби мене вколоти, бо фактично він був спрямований на мою, а радше на нашу адресу, проте і я і вона і всі присутні докладно знали. Отже все те маю зносити через тебе, бо тобі забаглося чіпати людей, що мають за собою величезні заслуги, тобі, смаркачеві, як слушно деякі тебе назвали. Вона навіть руки не подала мені!

— Алежбо ти дивна жінка! Невже тобі на тім так залежить, що хтось тобі подасть чи не подасть руку? Хіба ти ще не пізналася на їхній облуді, таж у них зовсім інші слова, а інші діла. Мені також деякі особи, що почули себе ображеними сказаною правдою, вже не подають ні руки, ні одного пальця. Та чи це вже така велика приємність подавати людям руку?

— Але на що тобі того всього? Сидів би тихо, мав би симпатії у всіх і чоловіком став би, а так що? Втратиш і те, що маєш — а тоді що?... Головою муру чейже не розібєш! Є облуда і фарисейство — мовчи! Росте хруніяда — ти не політик! Занепадає культурно-освітня робота — а чому інші нічого не роблять?

— Гм! Може й твоя правда, жінко, але вір мені, що як часом дещо напишу до ґазет, то не з особистого інтересу, — бо мені не платять, ще й ...ки коштують! — і роблю це не зі злоби до когось, але в тій вірі, що це бодай в частині причиниться до оздоровлення і провітрення нашої атмосфери!

— Досить уже маю твоїх теорій! Іди переконуй інших, а не мене, а мені скажи чи ти може й про концерт, що давала його ґімназія, то ти писав, га? Цього тільки тепер ще бракує!

Таж про нього і так напише „Сила“ і „Сельроб“. Підчас промови здавалося, що чуємо концерт через радіо із Харкова... Гадали, що після хорів ось-ось бахне інтернаціонал.

— Отже писав, чи ні? Таки нічого не кажеш.

— Не тільки не писав, але і не буду...

— А щож ти знову там мажеш...?

— Та я це тільки так собі... рахунки...

— Які рахунки? Ані одного числа не бачу...

— Ну, списую гріхи до сповіди за свої порахунки з людьми.

Не знаю, чи жінка повірила. Але як дуже, Пане Редакторе, пізнати, хто пише і звідки, то таки, бігме, не друкуйте.

На відтинку Тимчасової Ради м. Львова.

Дальші шовіністичні подвиги п. Влодзімірського.

У попередній нашій нотатці під повищим наголовком подали ми про бурхливі засідання IV. секції Ради м. Львова в справі розділу субвенцій на протитуберкулічну працю серед населення м. Львова. Пригадуємо, що на тім засіданні секція не узгляднила внеску р. Темницького, щоби признати відповідну підмогу також „Українському Гігієнічному Товариству", мотивуючи свою відмову між іншим такими арґументами, буцімто Укр. Гіґ. Т-во не внесло прохання і будім воно веде свою протитуберкулічну працю тільки на провінції, а не у Львові. Тому, що справа розділу субвенцій, як це було вияснено в попередній нотатці „Діла" — цілком несподіґаво і неформально найшлася на денному порядку секції дня 26. V. внескодавець, що домагався приділу підмоги У. Г. Т., не міг мати під рукою потрібних матеріялів, щоби виказати, що всі арґументи, ужиті як мотиви відмови, є неправдиві. З природи річи могло це статися щойно на наступнім засіданні. Роздобувши ці матеріяли, р. Темницький зажадав на засіданні дня 2. VI., щоби справу взяти поновно на денний порядок, бо саме має під рукою матеріяли, якими докаже по 1) що У. Г. Т. внесло до маґістрату м. Львова відповідно мотивоване прохання, та це прохання осталось досі без якоїнебудь відповіді; по 2) що саме на терені м. Львова секція протитуберкулічна У. Г. Т. розвинула в роках 1929—31 дуже живу, енергійну та успішну працю. З огляду на те, що попередня ухвала секції була обтяжена формальними похибками, які роблять її формально неважною, а по суті спиралася на мотивах, що показалися неправдивими р. Темницький зажадав реасумпції попередньої ухвали, домагаючися, щоби цей його внесок поставити як першу точку порядку нарад.

Шовіністично засліплений голова секції IV. р. Влодзімірський заявив на це в подразненім тоні, що внеску цього не узглядпить, а коли р. Темницький обставав при своїм і жадав піддати внесок під голосування р. Влодзімірський відібрав йому голос.

Супроти такого шовіністично-тенденційного, разячо неформального і з обовязуючим реґуляміном явно суперечного поступовання голови секції, рад. Темницький заявив в імені радних українців, що на знак протесту складають свої реферати і засідання опускають.

До цього протесту долучилися також радні з клюбу ППС і так само зложили свої реферати і засідання опустили. Разом чотирьох членів секції а саме рр. Древняк, Фольмес, Стефанович і Темницький опустили засідання, наслідком чого забракло комплєту, потрібного до ухвали секції.

Загальні Збори Т-ва „Просвіта".

Річні Загальні Збори Т-ва „Просвіта" у Львові відбулися в четвер 4 ц. м. в салі Ремісн. Палати при участи 247 умандатованих делеґатів. Крім делеґатів явилося теж трохи гостей. При окремому столі ліворуч засіли представники української преси, при другому столі праворуч — представники влади.

Збори отворив голова Т-ва пос. Мих. Галущинський, що повитав гостей, особливож о. Турковида ЧСВВ з Бразилії, котрий придбав там немало членів Просвіті. Відтак відчитав листу померших за два роки членів Т-ва (156 осіб). Присутні вшанували їх память повставши зі своїх місць. Богослуження за померших членів Т-ва відбулося тогож дня в год. 8. рано в церкві Успення Пресв. Богородиці.

Далі голова пояснив, чому теперішні Загальні Збори відбуваються аж тепер, по двох роках. Причини того ріжні, м. ін. і відомі осінні події в минулому році, а також вибори.

Після того голова зясував ті умовини, в яких у нас доводиться в останніх часах вести освітню працю. В довшій промові він подав свої погляди на освітню роботу і представив ріжниці в поглядах на ту справу, що були у нашому громадянстві колись і є тепер.

З черги відчитано правильник Загальних Зборів, який Збори приняли одноголосно.

Протоколу Заг. Зборів зперед двох літ Збори рішили не відчитувати, тільки приняти його без читання до відома більшістю голосів.

Опісля на внесення д-ра Трояна з Холорова вибрано комісію-матку у складі: Василь Бараник з Заліщиччини, Добжинський Павло з Підгаєччини, о. Прийма Теофіль з Бобреччини, пос. Пеленський Зеновій зі Львова, інж. Терпилюк Василь з Рави Руської і Таранько Михайло зі Львова.

Після відчитання привітів від „Відродження", виголосив обширне звідомлення з діяльности Просвіти інж. Микола Творидло, попередивши це звідомлення широким вступом, в якому змалював підложе праці в Т-ві й ті невідрадні умовини, в яких вона велася. Ширше про це звідомлення завтра.

Зараз після того звідомлення забрав слово іменем Ревізійної Комісії прес. д-р Кость Левицький, що представив касове звідомлення Т-ва за час від 1. VII. 1928 до 30. VI. 1930.

Він поставив при кінці такі три внесення (подаємо їх зміст): I. Заг. Збір Просвіти приймає до відома рахункове замкнення й уділює абсолюторію Виділові Т-ва. II. Заг. Збір звертається до Головного Виділу Просвіти, щоби він здержав дальше обдовжування майна Т-ва і перевів санацію свого економічного стану. III. Контрольна Комісія дякує за вибір на попередніх Заг. Зборах і просить її членів до нової Контрольної Комісії не вибирати.

В широкій дискусії, що почалася після поставлення цих внесень, забирало слово кількадесять промовців. Ширше про це завтра, тут замітимо лише, що дискусія ведена була наскрізь річево й поважно.

Після замкнення дискусії Збори приняли два перші внесення Ревізійної Комісії (II. внесення більшістю голосів) і приступили до вибору Виділу (двох третин членів — на місце тих, що по двох роках уступають).

На внесення Комісії-Матки Збори вибрали отсих нових членів Виділу:

НОВИЙ ВИДІЛ.

Мих. Галущинський — голова (під гучні оплески цілої салі), д-р Іван Брик, Дециикевич Володимир, Колтунюк Ярослав, Терлецький Омелян, Турчин Лука, Павликовська Ірена, о. Дзерович Юліян, Сінгалевич Володимир, д-р Гнатишак Микола, Лужний Микола — члени. Заступники членів: Маґаляс Семен, Пеленський Зеновій, Тишинська Евстахія, інж. Хроновят Мих., мґр. Теслюк Іван, Галібей Михайло.

Ревізійна Комісія: дир. Кривуцький Павло, д-р Терлецький Мих., інс. Стецюк Іван, д-р Хомевчук Михайло, д-р Ґижа Іван. Заступники: Роман Клос, Михайло Кліш.

По виборі виділу нововибраний голова, якому зготовлено овацію, подякував Зборам за вибір в імени своїм і всіх нових членів Виділу.

Принято ще кілька внесків і дезідератів і в год. 4.30 голова п. Галущинський замкнув Збори.

Ширше про хід цілих Зборів у завтрішньому числі.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 6. ЧЕРВНЯ 1931.

МИХ. РУДНИЦЬКИЙ.

Перші стежки й перехресні.

Ол. Бабій: „Перехрестя". Поезії. Львів 1930. В-во „Новина". Стор. 68.

II.

Коли прирівняємо два сонети на ту саму тему Кедра й Чарнецького, вражає нас на перший погляд одно: формально цей нинішній вірш не є ніяким кроком уперед від вірша зперед 23-ох літ. Щодо змісту то сонет Кедра може торкатися якоїнебудь гори, — Говерля тут ні при чому; у Чарнецького Говерля має наскрізь індивідуальні риси і поет переводить між нею і собою гарну паралелю.

Філянтропи чи діячі, що беруть на себе видання збірки молодих талантів, не завсіди роблять їм найкращу прислугу. Молодий автор, що виступає вперше прилюдно, здебільша не думає про сприятливі дані свого виступу. Він подібний до панни, що рветься у світ і вибирає першу нагоду балю та вечерниць.

На видавців паде похвальне завдання представити молодий талант ширшій громаді. Представити його в найкращих умовинах це майже його відкрити. Важніше, ніж дати гроші на збірку поезій, очиститити її із усіх недостач, навіть якби вона мала заждати аж до своєї зрілости на прилюдний виступ. Але перейдім до збірки „Перехрестя".

О. Бабій, що має вже за собою кілька збірок, назвав свою останню „Перехрестя". Назва може й випадкова, але характеристична. Він стоїть не тільки на перехресті між еґотичною мягкою любовною лірикою і сильними сусп. акордами, але й вагається між старою фактурою нашої поезії та новими її формальними досягненнями.

Поетичний талант Бабія — стихійний, без домішки рефлексії; не він володіє формою, а форма ним. Раз приваблений настроєм він іде за ним напропадиме; на цій дорозі він зустрічає неодну поетичну квітку й попадає в неодну яму. Його квітки — прості, безпосередні образи й ясна, нескладна форма з бадьорим, навіть енергійним тоном; його ями — міркування, що замість прямувати до щораз яснішого вислову радо перетворює їх у символи не без деякої містики.

Пішов народ в роздор, розтіч,
Забрив між Скиллю і Харибду,
А Сфінкс приліг до сірих скиб
І грізно нам глядить до віч.

Це ефектовне і думка є в ньому але — непотрібне.

Ось по якій лінії йде талант Бабія найкраще:

Моя матусю! Я в тюрмі.
Минають сумно дні за днями,
Немов тумани, що в зимі
Пливуть над рідними полями.

...Впадуть мої слова в твій дім
Немов злодії серед ночі;
Ти-ж не ридай, не плач зовсім,
Отри свої старечі очі.

Або на тему весни:

Весела весно! Скільки тобі гимнів
Співали співаки?!
Та знов пливуть мої пісні нестримні
Як нині з гір струмки.

...Свій усміх шлю розспіваній царівні
За вічну новину:
Що світ, земля, мов казка є чарівні,
Життя — солодше сну.

Можна вважати такі вірші пребанальними. — не забуваймо, що ліричний поет, наче закоханий, мусить мати сміливість голосно сказати те, що відчуває, повторити сотий раз банальну правду, що — є зворушений, захоплений, кохає. Це сто разів краще, ніж шукати нових прехитрих слів у надії, що вони доведуть поета самі до нових думок.

Бабій находить свої сильні тони в патріотичних піснях. Такі пісні по самій своїй природі мусять бути ясні, загально зрозумілі і їм не шкодить більше чи менше крапель публіцистики. Такі поезії зі збірки „Перехрестя" як „Марш", „Після бою", „На руїнах", „Ні", „1917—1918" виходять у нього краще, ніж роздумування над евангелієм, загробним життям або Ніцшем.

Та може найкращі ті вірші, де невибагливий сентимент не домагається від поета нічого більше, як дрібки щирого зворушення:

Полями, ланами, під гору межою
Ішло в літню днину маленьке дівчатко.
Самотне, обдерте. Рукою дрібною
У кошику несло з обідом горнятко.

Бабій має сильний нахил до ідилічних образків. Вони виразніші в нього як хвилини сплїну, а навіть крицевого дзвону. Все те, що має бути з криці мусить якслід перегоріти. Бабій має за мало терпцю, щоби заждати на такий огонь. Він запалюється від одної перелетної іскри.

У тому розгоні він не має сили заволодіти віршем до краю — ні до останньої строфи, ні до її останнього рядка. Поети, що йдуть за натхненням, не вірять у таку просту річ: що вся сила натхнення залежна тільки від форми вислову, запасу образів і ідей. О. Бабій користується занадто легко готовими образами та ідеями.

І знов як давно, знов неволя..
Хто знає? може на століття
Рабства, покори, лихоліття
Вас засудила люта доля.

...Не взяли ви вінця свободи
З пожеж всенароднього бунту,
Бо ви не слухали народу,
Ні голосу від піль, від ґрунту.

Це майже публіцистика. Підкладена під музику вона людей „бере" як передовиця на стару тему „Горі імієм сердца!" без одної оригінальної думки.

Бабій усе ще в процесі духового розвитку, на перехресті між лірикою, що йде йому легко та що нагадує неодного іншого нашого поета і новою, що в першій мірі домагається ревізії старих формальних досягнень.

——o——

Після розвязання трьох українських гімназій.

Зажне для батьків і опікунів учеників бувшої державної гімназії з українською мовою навчання в Тернополі.

На підставі розмов делегації батьків у Кураторії Л. Ш. О. повідомляється в справі дальшої науки учеників б. гімн. в Тернополі про ось що: Батьки учеників б. гімназії, які хочуть посилати своїх синів на дальшу науку, можуть вносити подання в справі прийняття їх синів до державних гімназій (польських) в Тернополі або такихже гімназій в інших місцевостях, адресовані до Кураторії Л. Ш. О. у Львові.

До подання в справі прийняття ученика (без вступного іспиту) до тої самої кляси, в якій ученик був у вересні 1930 р., треба долучити: 1) метрику ученика, 2) останнє шкільне свідоцтво, 3) свідоцтво моральности і 4) короткий опис життя, написаний учеником у польській мові, про те, де перебував і що робив ученик від 26/9 1930 — досі.

До подання в справі допущення ученика до вступного іспиту до кляси безпосередньо вищої ніж та, в якій був ученик у вересні 1930 в б. гімназії, треба долучити — крім вище зазначених залучників — ще 5) виказ переробленого научного матеріялу, зладжений у польській мові самим учеником.

У поданнях, які мають бути підписані батьками чи опікунами учеників, має бути виразно зазначене, в котрій місцевости і в якому типі школи батько бажає дальше вчити свого сина; також треба зазначити, чи в шк. р. 1930/31 просив ученик про прийняття до школи, а коли ні, то з якої причини.

Подання треба складати (найдальше до 15. червня ц. р.) для дальшого урядування на руки адв. д-ра Степана Бриковича в Тернополі вул. Тарновського ч. 7., де в годинах 10 до 12 передпол. можна одержати ще евентуальні ближчі інформації.

—o—

ОСТАННІ ВІСТИ

РИМСЬКИЙ КОНФЛІКТ.

У Римі розійшлися чутки, що йдуть переговори між Ватиканом і фашистівським урядом і що порозуміння між ними можна вважати осягненим. Порозуміння це має основуватися на тім, що Католицьку Акцію зреорганізують. Начальних становищ в Акції не могтимуть займати люди, що колись належали до парл. репрезентації італ. катол. партії і котрі своє становище в Акції вихіснували для пропаганди в користь тієї партії. Нач. становища в Акції віддадуть епископам. Церковна влада оголосить новий статут Акції в „Осерваторе Романо", а іт. уряд затвердить той статут. Льокальні організації Акції, які поліція замкнула, будуть отворені. Церква домагається відшкодування за знищення в льокалях організації. Зачувати, що папа домагатиметься від уряду сатисфакції в справі зневаг на нього у пресі.

У звязку з розвязанням товариств Акції оголосили промову папи до іт. священиків, визначених на еміграцію. Папа критикував гостро фаш. партію, яка, на його думку, так як ніякий устрій, уряд чи держава не може запевнити вічного добра. Церковні і надприродні справи належать до Церкви і вона не виречеться тієї місії. Події, до яких прийшло, нарушили права Церкви й конкордат.

Часописи помістили ухвали директоріяту фаш. партії в справі конфлікту з Ватиканом. Декларація підкреслює пошанування релігії, папи і його міністрів і церков та стверджує, що фашизм не позволить розвивати опоз. акції під ніяким старим чи новим прапором. Це доказувало би, що конфлікт із Ватиканом не може бути скоро полагоджений.

НОВИЙ БЕЛЬҐІЙСЬКИЙ КАБІНЕТ.

Ренкен приняв місію створення бельґійського кабінету. Ліберали дали зрозуміти, що уряд буде утворений на осн. унії католиків із лібералами. Закордонні справи одержить Іеман.

„НАВТІЛЮС" ВИРУШИВ ДО БІГУНА.

4. червня відплинув із Нюльондону до Прінставну „Навтілюс". Його супровожають торпедовець і гидроплян.

—o—

СПОРТ

УКРАЇНА—ОЛД-БОЇ 3:3 (1:0).

Вислід в загальному відповідає ходові гри. Виявилося, що недавні ліґові грачі, які складають утворену на днях дружину олд-боїв, мають ще тверді роги і добре натискали Україну, яка до цих змагань виступила в напів резервовому складі і вспіла осягнути тільки ремісовий вислід, хоч уже вела 3:1. Можна сказати, що олд-бої творять нині добру А-клясову дружину, а [illegible] то зате їх технічні й тактичні потягнення та їх рутина викликували для них справжній подив. Ґолі для України стріляли: Петрів (з підбрамкового замішання) і Скрегота (що грав тільки в другій половині, і то в нападі) та Воробець — оба з пробоїв. Ґолі для олд-боїв стріляли: Нехцьол 2 (у тім один з карного) і д-р Ґарбень. Видців, що оглядали ці веселі змагання, ведені незвичайно „фер", було до 500.

ЛІҐОВІ ЗМАГАННЯ.

Львів. ЛКС—Лехія 1:0 (1:0).
Варшава. Леґія—Висла 1:0 (0:0).
Краків. Гарбария—Польонія 2:0 (2:0).

ЗМАГАННЯ ЗА МИСТЕЦТВО А-КЛЯСИ.

Львів. Світезь—Чорні І. Б. 1:0 (1:0).
Стрий. Поґонь—Гасмонея 3:2 (3:1).
Ряшів. Ресовія—II. Сокіл 2:1 (2:0).
Перемишль. Польонія—Лехія І.Б. 10:1 (4:0).
Станиславів. Ревера—Поґонь І. Б. 2:2 (2:1).

—o—

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 1. і 2. VI. 1931 р.: масло експортове і десерове пріма 3·50 зол. В дні 3. VI. масло експортове 3·40 зол. а десерове пріма 3·30 зол., 4. VI. 1931 р: масло експортове і десерове пріма —·— зол.; літра молока 23—24 сот.; літра сметани 1·30 зол.; копа яєць 3·60—3·80 зол.

—o—

НОВИНКИ

— **Позір, Бережанщина!** Ювилейне свято в 30-літні роковини Епископства Ексц. Митрополита Андрея ґр. Шептицького відбудеться в Бережанах дня 7. червня ц. р. — Ексц. Митрополит заповів приїзд до Бережан в неділю дня 7. червня ц. р. в год. 5-ій попол. Тому всі процесії повинні явитися пів до пятої в ринку, щоби можна уставити їх на означеному місці. 3—4

— **Вистава праць Петра Холодного** була закрита 11. травня. Протягом 50 днів відвідали її 2070 осіб, в тому 22 ґрупи молоді. Катальоґу продано 198 примірників. З огляду на вагу документного образу мистецького доробку Покійного сфотографовано виставу стінами та деякі образи на кольорові кліші і складено з цього окремий архів творів Мистця. Вступи і продажа катальоґу в сумі 1956.90 зол. покрили всі видатки орґанізації вистави (6 тижнів), тревання її (7 тижнів і звинення (2 тижні), друку катальоґу з клішами та фотоґрафування. Лишилася надвишка в сумі 182.29 зол. — В роковини смерти 7-го червня в неділю буде віддано для публичної продажі 26 образів Покійного. Оглядати їх можна в Нац. Музею від год. 11-ої. Закуплене буде зараз видане. — **Адміністрація вистави.**

— **Відзначення нашої артистки.** Голяндський журнал „Religiente Kunst" за місяць травень умістив статтю і репродукцію з емалії нашої відомої малярки емаліерки Марії Дольницької, яка мешкає постійно у Відні і там веде свою робітню. М. Дольницькій запропонували професуру в „Кунстґевербешуле" у Відні.

— **Гайдамака в сутанні.** Краківський ілюстрований Курерок, відомий зі своїх симпатій для українців, містить під таким заголовком уже другий допис про те, як то підчас походу українців на могили Героїв підчас Зелених Свят о. Каштанюк з хрестом у руці кинувся на поляка Кушинського і на кондуктора трамваю та страшенно лаяв їх. Як відомо, о. Каштанюк на нікого не нападав, нікому не грозив, але Курерок знов має нагоду вилити свою злобу на українців і виливає.

— **Після відзначення Павла Ковжуна.** Як відомо, талановитий український маляр з Наддніпрянщини, Павло Ковжун, що як еміґрант перебуває у Львові, дістав на виставі екслібрісів у Льос Анджельос похвальне відзначення. Польська преса за ПАТ-ом містить з Льос Анджельос телеґраму, що польський маляр зі Львова Павел Ковржун удостоївся відзначення і приніс честь польському імені. До речі треба додати, що в Льос Анджельос взяло участь кругло 800 артистів графіків ріжних національностей, а з них лише 20 дістало нагороди, між ними і наш артист Павло Ковжун.

— **Вакаційні оселі в Підлютім і на Соколі.** Недавно поміщено в нашому часописі відомість про гуманне діло, якому дало почин Українське Ґіґієнічне Т-во закликом висилати дітей у гори на літній відпочинок. Ставляючи собі за мету клич: „в здоровому тілі, здорова душа" та „через здорові одиниці до сильної нації", У. Г. Т. розвинуло в цім напрямі оживлену діяльність. Вже поробило заходи коло влаштування вакаційної оселі для молоді середніх шкіл у Підлютому для дітей до 12-го року життя включно, а для старших на Соколі. Гарна гірська околиця, здоровий воздух, солідний лікарський та педаґогічний догляд запевнює молоді добрий фізичний та духовий відпочинок. Оплата виноситиме від особи 70 зол., а не 60, як було подано попередньо. Вона відносно невелика, бо анальоґічні польські т-ва установили висоту оплати 80—100 зол. — Довідуємося, що на подану в попередній статті адресу (д-р Василь Лев Генінґа 24. І. п — години принять 19—20 щоденно крім субот неділь і свят) напливають зголошення дітей, яких родичі перебувають у корінній Польщі. Ці батьки перші й найліпше відчули потребу та зрозуміли вагу й завдання вакаційної оселі. Тому, батьки, шліть своїх дітей на вакаційну оселю до Підлютого та на Сокіл. Рівночасно У. Г. Т. просить управи провінціональних шкіл, батьківські кружки, оо. катехитів збирати зголошення найдальше до дня 10. червня, а переслати до 12 ц. м. Родичі можуть зголошувати дітей прямо на подану вище адресу. Нехай молодь старається в управах своїх шкіл про знижки до останньої стації в Брошневі. Про час приїзду на оселю і правильник дістануть повідомлення всі кандидати(ки) в половині червня.

— **Самогубство команданта марш. сторожі.** У Варшаві в будинку соймового готелю випив фляшку вероналю командант маршалківської сторожі підпор. рез. Карбовський. В дуже небезпечнім стані перевезли його у шпиталь.

— **З антирелігійного фронту на Україні.** У Звягелі на Волині підчас Зелених Свят група „безбожників" напала на віруючих, що вертали з церкви і почала з ними бійку, викрикаючи: „Геть з Богом і попами". Віруючі обороняли себе, міліція допомогала „безбожникам" і вбила кілька осіб.

— **Придане добра річ, але без жінки.** Рузя Буґерівна була бідною дівчиною, мала заледви кілька соток приданого і мріяла про хлопця, який би оженився з нею. З нею познайомився львівський кавалер Стах Рудницький і сказав, що ожениться з нею, якщо дістане від неї придане згори, бо він потрібує грошей. Дівчина повірила, дала йому кількасот золотих, а Рудницький взяв гроші і пропав без сліду. Тепер за ним шукає поліція, а Рузя плаче.

— **Старушка під ровером.** У Львові при вул. Гавзнера Чеслав Малиновський переїхав ровером 76-літню Вільгельміну Томашевську, яка наслідком того вмерла на потрясення мозку.

— **Повоєнна молодь.** В повіті Ланьцут між парубками села Косини і села Роґіжної панувала ворожнеча за дівчата. На днях коли хлопці з Роґіжної гуляли на весіллю парубки з Косини вкинули через вікно ручну гранату і ранили 14 осіб.

—**Жертва праці й необережности.** В львівській пральні при вул. Личаківській ч. 19 робітниця Ева Тимчишин виймаючи з рухомого кітла ковнірці, поводилась так необережно, що вістря кітла урвало їй руку вище ліктя. Ева Тимчишин лежить у лічниці.

— **Самовбивства.** У Варшаві при вул. Сенаторській повісився робітник Кусяк, який від кількох місяців не мав праці і жив у крайній нужді. — У Варшаві застрілився також поліціянт Стройновський. Це вже третє самовбивство серед варшавських поліціянтів цього року.

— **Студенти набили поліціянта.** У Вильні поліціянт Пясецький не любив студентів і коли студенти уладили в одній справі академічне віче, цей поліціянт, хоч і не мав наказу своєї команди, пішов на студентське віче слідити за тим, що говорять студенти. Горячокровні студенти викинули Пясецького за двері і трохи набили його. В цій справі дирекція поліції у Вильні і ректорат університету видали окремі комунікати.

— **До чого воно йде?** У Вудзимю під Бидгощею скочив під поїзд і згинув 11-літній учень Павло Шарж. У листі залишенім дома він написав, що життя йому не подобається і тому він покидає світ.

— **Страйк у Калуші.** В калуських салінах вибух страйк, у якому бере участь 722 робітників. Робітники вимагають, щоби їм підвищити платню і приняти до праці 240 безробітних. Між учасниками страйку й директорами салін ідуть переговори.

— **Великий страйк у Ленінграді.** У ленінградських та доокoличних фабриках вибух страйк, у якім бере участь майже 100.000 робітників, що домагаються більшої платні і хліба.

— **Вбивство на сексуальнім тлі.** В Янові на Помор'ю якийсь звихнений тип збещестив у лісі 9-літню Марію Вишневську, потім покалічив її на цілім тілі ножем, а трупа сховав у корчах. Поліція шукає звихненого вбивника.

— **Убитий за 25 золотих.** Коло Новгородка на Виленщині бандити напали на купця Шмілевича і в надії, що найдуть в нього багато грошей, убили його. Бандити перешукали його кишені, найшли тільки 25 золотих і повтікали.

— **Забрали вчительські платні.** Управитель школи Станислав Цьолек віз із Люблина місячні пенсії для учителів своєї округи. По дорозі на нього напали бандити, набили міцно і забравши в нього 3000 зол., зникли в лісах.

— **Служниця вбила свою паню.** В німецькім місті Ліґніцах 20-літня служниця Гільда Арнольд із Берліна застрілила жінку поштового урядовця Менцеля, в якого ця служниця служила. Сталося це з пімсти тому, що господиня закидала цій служниці крадіж біжутерії й оголосила це в пресі, а виявилось, що цю біжутерію вкрав хтось інший.

— **Менше женяться, менше й родяться.** Статистика виказує, що 1930 року в Німеччині було аж 32.000 шлюбів менше, як 1929 року, а 20.630 народин менше як 1929 року. Якщоб кількість шлюбів і народин зменшувалась так далі, то за кількадесять літ з Німеччиною булоб погано.

— **Ґігантичний телескоп.** Найбільший телескоп у світі був досі на горі Монт Вільсон в Америці. Цей телескоп мав сочку із проміром 257 центиметрів. Тепер американці збудували для цієї астрономічної обсерваторії телескоп із проміром сочки 5 метрів.

— **Смерть вдови Вергарна.** Німецька преса сповіщає з Брюсселю, що там померла вдова великого поета Вергарна. Померла вона у 78 році життя.

— **Після розстрілу анархітса в Римі.** Італійська преса подає подробиці виконання присуду кари смерти на особі анархіста Михайла Шірруа. Цей анархіст приїхав до Риму з Америки, щоби вбити Муссолінія. Римська поліція вже мала тайні відомости, що анархіст Шірру нелеґально прибув до Італії. Його арештували у хвилині, коли він виходив із першорядного готелю з одною артисткою на прохід. Коли Шірруа арештували, він стріляв до поліції і ранив аґента де Сімоні і викликав: „Хай живе анархія!". В готелі „Рояль", де він мешкав, найшли дві бомби, якими Шірру хотів убити диктатора Італії. На розправі цей анархіст держався вразу героїчно, але коли прочитано присуд кари смерти, Шірру поблід і благав пощади. Перед смертю він не хотів приняти священика ні висповідатись. Ідучи на смерть, так упав на дусі, що його треба було майже на руках нести на місце страчення. Шірру згинув у 30. році життя.

— **Бернард Шов договорився.** Бернард Шов на одних зборах у Вестенті промовляв на оборону безробітних і бідаків та нападав на тих, що в ту пору, коли стільки людей в Англії голодних, вони їздять автомобілями на прогульки, на забави і до театрів, замість тими автомобілями возити для голодних хліб та перевозити хорих до лічниць. Бернард Шов скінчив свою промову словами: „Ось тепер, як ми це говоримо, перед цим домом стоять роскішні автомобілі; якби їх продати, то безробітні мали би що їсти". Кількох безробітних счинило крик і хотіли вийти зі салі та знищити автомобілі. Тоді Бернард Шов усміхнувся і кликнув: „Панове, не нападайте на автомобілі перед цим домом, бо найкращий між ними це мій автомобіль!"

— **Америка проганяє чужинців.** Американська преса пише, що наслідком безробіття зі Зединених Держав Північної Америки від 1. січня до 1. квітня ц. р. депортовано до Европи 30.739 чужинців, які перебували там без документів або з передавненими документами, чи пак не мали праці.

— **Музей Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові,** вул. Чарнецького 24, мав у місяці травні 200 чисел приросту до ч. 21.566 включно. В поодиноких відділах прибуло предметів: археольогія 7, етнографія 257, історичні памятки 18, малюнки 2, деревoрити 4, фотографія 255, фотокліші 16, репродукції більші 3, видівки топографічні й портретові 332, монети 113, банкноти 54, медаль 1. Жертводавцями були пп.: Адріянович С., Андрушків І., Береза Я., Бродюк, Буя О., Бравець К., Бень К., Вонсуль, Вітенко О., Волчук Ф., інж. Гаврилів Я., Гайдучок С., Герасимовичева Л., Гнатишин, Григорчук М., Гургула С., інж. Дидинський В., о. дек. Дороцький М., Дорошенко В., радн. Давидович О., Дутко Ф., д-р Ерделянович Й., ред. „Життя й Знання", д-р Іванець І. і С., д-р Крипякевич І., Кульчицька О., Кордуба С., Крушельницький І., Король, Луцький Ос., д-р Лучаківський Г., д-р Левицький В., ред. Левицький-Софронів В., Лукасевич О., Музикова Я., Ольшанський О., Пеленський Е. Ю., д-р Полянський Ю., Т-во „Просвіта" у Львові, Пучинський В., Романенчук Б., Рошак Р., Рудий Р., Сайкевич П., Самотей, радн. Сопотницький О., Стефановичева Х., акад. Студинський К., Стебельський, Садовський, Табінський П., проф. Фотинюк Т., Федорчаківна К., Хома М., Чайковський Е., Шевчук С., проф. Шендрик І., д-р Шухевич С., проф. Шпитковський І., Іванусів Н., ред. Україн. Енциклопедії. Управа Музею складає усім їм за це щиру подяку. Відвідувачів було 146, в тім дві шкільні прогульки, лікарі-учасники III. природничого зїзду та слухачі відчиту для т-ва „Плай". В ціли обміну етнографічними фотографіями нав'язано зносини з румунським етнографічним музеєм в Колошварі (Клюж). — **Управа Музею.**

— **Російська артистична балалайкова трупа,** із відомим віртуозом Евгеном Дубровіном, виступить у Львові ще 6-го й 7-го червня (неділя) в салі театру „Кольосей". В зовсім новій програмі тих концертів дає свої найкращі точки. Преґарну гру плачучих балалайок і чудові співи подивляли львовяне нераз. Цим разом трупа Дубровіна крім пісеньок, романсів і рос. творів дає теж і твори чужих композиторів. Почуємо музику: українську, польську, жидівську й іншу. Програма переплітана ефектовними народними танками. Трупа виступить у мальовничій народній ноші.

МАЛИЙ ФЕЙЛЕТОН.

Прижмуреним оком.

ХИТРОЩІ.

Колись, ще в 1904 році, дивувалися москалі, а з ними й весь світ, яким це чудом-дивом маленькі, куцоногі й косоокі японці гатять так немилосерно великих і дужих зволичників семечек, гармошкі, гімнастьорки та інших валеньок. І тому недурно один салдат, повний страху і подиву серед приятельської розмови у таборі полонених питав за поясненням цієї тайни одного „сина сходячого сонця".

— Це, бач — казав мешканець країни землетрусів і гаракірі — в усьому заслуга нашої хитрости.

Колиж москаль зацікавився, що таке хитрість, японець поклав свою дрібоньку, але мітну руку на ревову дошку і казав москалеві вдарити; москаль здорово замахнувся і — аж зойкнув, здерши шкіру з пястука на твердому дереві. Тоді косоокий хитрун запропонував недотепному товаришеві покласти руку на так звану фізіономію і — москаль мало не втратив зуба...

Багато водиці від того часу проплило у Волзі-матушці і вдячне завдання має математик вирахувати, скільки відпливів і припливів моря бачили японські рибалки на північно-західних побережах Тихого Океану. За той час мав москаль чимало добрих учителів всемогучої хитрости. У 1917 році найняв собі спеціяльні кадри вчителів-спеців зпоміж китайців та латишів, які давали йому лекції хитрости, досконалої під оглядом глибокого змісту та прецизности форми, у сальонах „черезвичайки". Але учні перейшли своїх вчителів у мистецьких хитрощах та хитрунському мистецтві щойно від часу, коли поприймали на службу хитрих малоросів, яких предки перехитрювали не тільки тупих бісурменів, але й сам буйний вітер на степу та хвилі бурхливі на Чорному Морі...

Хочете, братіки, знати, що таке хитрість?

Як відомо, плентається по Львові та його периферіях скромних кілька тисяч (офіціяльно) та кільканацять тисяч (неофіціяльно) людців ріжного віку і полу. — Це кільканацять тисяч жертв так званої кризи, якій на ймення: безробіття з голодом, дірами і тим подібними роскошами в додатку. Серед тих ото безробітних гряннула одного дня вістка, що у східньому раю, де нема безробіття, бо люди з власної охоти та запалу навіть на Соловки їдуть задурно корчувати ліси і сушити багна, що там забракло робучих рук. Пятилітка, мовляв, міліонів рук потребує, а якіж її руки миліші, ніж коханих львовян? І не тільки праця там є, а й заплата в долярах і доляри охочим навіть на дорогу видають „авансом". Треба тільки піти і зголоситися на такій-то вулиці, у такій-то репрезентативній інституції...

Господь відає, як та вістка до людей доброї волі та голодного шлунка дісталася і хто такі мудрації придумав. Досить, що їх ефект був такий, яким інакше бути не міг: Тисячі безробітних пар ніг посунуло на таку-то львівську вулицю, перед таку-то інституцію. Їх поодиноко впускали, приязно з кожним власником тих ніг говорили, протоколи списували та просили за якийсь час зголоситися. Чи доляри давали і які докладно посади розділювали — не скажу, бо боюся збрехати, кохаючи правду, як власного вірителя. Фактом лише є те, що людей стільки назбиралося, що і бідний трамвай не міг протиснутися і що прийшли тоді мундуровані людці, які прочистили трамваєві дорогу, а юрбі — може і не зовсім делікатно — порадили розійтися. В тому моменті у вікні репрезентативної інституції появився апарат фотографічний...

Уявляєте собі таку фотографію з відповідним соковитим підписом? Гей, гей — які чудові підписи можна під такою фотографією виписати, які статті, неначе зіндустріялізовані по пятилітньому пляну ковбаси, виписати...

І чи не хитро всю справу змайстровано? Очевидно все відбулося цілком випадково, бо хтож би на бідних безробітних паскудні політичні інтереси робив...

Спиридіон Гольтіпака.

Білети по приступних цінах можна вже набувати в касі кіна „Коперник".

— **Справлення двох прикрих друк. помилок.** Автор статті п. н. „Протибільшовицька реакція в Туркестані" (ч. 119 „Діла" з 21. травня) має цілком справедливий і оправданий жаль, що скрізь, де має бути „тюрки", складач при допомозі коректора „виправили" йому текст на „турки". Зновуж учора у рубриці „З польської преси" затитуловано статтю цілком фальшиво: „ППС про українську політику", замість — згідно з текстом статті — „ППС про національну політику". При цій нагоді зазначуємо, що заповіджений у тій статтейці реферат 4-ох статтей „Роботніка" з технічних причин буде поміщений щойно завтра.

Відозви й комунікати.

Вписуйте діти до одинокої середньої фахової школи з правом прилюдности СС. Василіянок у Львові, вул. Длуґоша ч. 17!

Кінчиться шкільний рік. Українська й польська преса містить заклики до своїх громадянств із завивом віддавати своїх найздібніших дітей до фахових шкіл. Одинокою фаховою середньою жіночою школою на правах шкіл публичних є школа СС. Василіянок, яка міститься в окремім двоповерховім домі у Львові при вулиці Длуґоша ч. 17. Школа істнує вже три роки і отсе з кінцем цього року вийдуть з неї у світ перші її учениці. Це будуть ті перші каменярі, що, маючи за собою відповідну загальну і фахову освіту, підуть у наше українське громадянство пробивати дороги для піднесення добробуту народу і пошани для праці. Пробивати дороги! Так! Бо нашому громадянству потреба не одної, але щонайменше кількадесять жіночих фахових шкіл, з яких виходилиб уміли трудовички, що самим своїм знанням змушувалиб загал шанувати чесну і фахову працю.

Таке виховання, згідне з вимогами законних приписів, дає своїм ученицям середня фахова школа С. С. Василіянок у Львові. Впродовж трьох літ одержують учениці згідно з пляном науки в державних школах загальну освіту, а саме науку релігії, мови української, державної, німецької і французької, ґеографії, хемії та науку про громадянство, спів і ґімнастику. В плян науки входять також рисунки, гіґієна, товарознавство і промислова рахунковість. Під фаховим оглядом обіймає плян науки кравецтво (25 годин тижнево) і біливнярство (23 год. тижн.). Окремо йде наука костюмольоґії і домашнього господарства. Позатим учениці вчаться писати на машині і килимкарства.

Вже сам плян науки виказує, що учениця по скінченню науки в такій фаховій школі є повна людина — знає і вміє те, що потрібно трудовій одиниці, словом: має хліб в руках. Тому позів батьки і матері! Якщо бажаєте вашим донькам дійсного добра, щоб вони стали незалежними серед громадянства, щоб не потребували проситися до державної посади, якої звичайно не одержують, то давайте їх на науку до нашої фахової школи.

Зазначуємо, що при школі є інтернат для дівчат. До школи приймається дівчата з укінченою VII. виділовою, або з укінченою третьою клясою середньої школи. Вписи до кінця червня.

Всякі виясненя подає Управа школи, до якої слід звертатися під адресою: Управа середньої фахової школи С. С. Василіянок у Львові, вул. Длуґоша 17.

Дописи.

СОКАЛЬ. *(Концерт хору філії „Просвіти" ім. Шашкевича зі Львова).* На день 9. V. заповіли афіші гостинний виступ у Сокалі українського хору філії „Просвіти" ім. Маркіяна Шашкевича у Львові під проводом п. В. Осташевського. Не зважаючи на нагальну зливу, публика заціклавлена прихильними рецензіями в українській пресі (особливо в „Ділі" й у „Новім Часі") про попередні виступи цього хору, зібралася численно в льокалі „Народньої Торговлі". З нетерпеливістю очікувала виступу. Одначе з цілком оправданої причини концерт відложено на слідуючий день. І дійсно хор не завів сподівань сокальської публики. Дня 10. V. (в неділю) своїм виступом дав її зразок правдивого мистецького виконання пісень. В обширну програму концерту входили дуже гарні й уміло підібрані твори визначніших композиторів, як Лисенка, Леонтовича, Шуберта („Колисанка"), Недільського, Давидовського, Стеценка й ін. Мистецьке виконання пісень вказує на те, що це є дійсно нині один з кращих галицьких хорів. Зовнішня орґанізація співаків пригадує нам дисципліну недавнього хору Д. Котка. Під технічним оглядом опанована у хористів дуже добре дикція, рівноважний відних, модуляція голосів і виведена по мистецьки динаміка. Хоча незначна була скількість співаків (бо лиш 18), то надсподівана була видатність голосів у фортіссімах. Лиш не дорівнював сильному солістові першого тенора в дуеті своїм легоньким, дуже приємним голосом соліст з другого тенора. До повної оцінки треба вкінці замітити, що хор назагал дуже добре зіспіваний і в милозвучних тонах вилив усе багацтво мельодій, ритму і краси української пісні. Співаки — самі ентузіясти, що розуміють вагу народньої пісні для української і всесвітньої культури, а також як заборола проти денаціоналізаційних впливів. Публика, яку в неділю творили переважно ученики середніх шкіл та студенти, була очарована і ставилась вельми прихильно до хору. Старше громадянство було заступлене на концерті, на жаль, дуже слабо

Д. Я.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:
Пятница, 5. червня, год. 7·00 і 9·15 веч. „Муринська ревія-оперетка".
Субота, 6. червня, год. 7·00 і 9·15 веч. „Муринська ревія-оперетка".
Неділя, 7. червня год. 7·00 і 9·15 веч. „Муринська ревія-оперетка".

Театр Ріжнородностей (в Нар. Домі):
Пятниця, 5. червня, година 7·30 веч. „Гальо! Гальо! Радіо Шікаго".
Субота, 6. червня, година 7·30 веч. „Що хочете?" Комедія Шекспіра.
Неділя, 7. червня, година 7·30 веч. „Що хочете?" Комедія Шекспіра".

Малий Міський Театр:
9—8 червня нечинний.

Театр Кольосей:
Субота, 6. червня, година 8·30 веч. Російська балалайкова співочо-танкова група із солістом Е. Дубровіном.
Неділя, 7. червня, година 8·30 веч. Російська балалайкова співочо-танкова група із солістом Е. Добровіном.

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма „Він і його сестра" (Власта Буріян, Анні Ондра).
КАСІНО: Зв. фільма „Співець гір" (Лоренс Тибет).
КОЛЬОСЕЙ: Нечинне.
ЛЕВ: Звукова фільма „Вовки та шаслі моря". (Підводна німецько - англійська боротьба).
МАРУСЕНЬКА: Звукова фільма „Шалений карнавал" і додатки.
ОАЗА: „Перший веселий тиждень Метро-Голдвин-Маєр". (Пірати. Геть із дентистами! Нічна ескапада і т. д.)
ПАЛЯС: Звукова фільма „Мельодія щастя" (Джанет Ґейнор).
ПАН: Звукова фільма „Жертвенна ніч" (Перша жінка в житті мущини).
ПАСАЖ: „Ливіна", „Людина з блакитною душею", звуковий додаток.
ПРОМІНЬ: „Залізна маска" (Фербенкс).
ФАТАМОРҐАНА: „Лицар мадам д'Амур" та „Пат і Паташон як герої".
ХИМЕРА: „Чортиця з Триполісу".
СТИЛЕВЕ: „Заборонений овоч.
УПІХА: „Ґенерал" (Бастер Кітон) та „Ідіот" (Льон Чаней).

Програма радіо.

Пятниця 5. червня 1931.

Варшава (1411,8) 18·00 Легка музика. **Льондон** (356,3) 13·00 Концерт. **Берлін** (419) 16·30 Концерт. **Рим** (441,2) 17·00 Концерт. **Прага** (486,2) 14·30 Концерт. **Відень** (516·4) 15·20 Капеля Гавпта. **Будапешт** (550,5) 19·40 Концерт. **Харків** (937,5) 15·00 Концерт. **Ленінград** (1000) Концерт.

Субота 6. червня 1931.

Варшава (1411,8) 20·30 Італійська легка музика. **Вильно** (368,1) 18·00 Богослужения в Острій Брамі. **Льондон** (356,3) 20·00 Камеральна музика. **Берлін** (419) 19·00 Концерт солістів. **Рим** (441,2) 17·00 Концерт. **Прага** (486,2) 20·00 „Буря" Фібіха. **Будапешт** (550,5) 12·15 Циганська орхестра. **Харків** (937,5) 15·00 Концерт. **Ленінград** (1000) 16·30 Концерт.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Пятниця 5. червня 1931.

9·55—11·20 Трансмісія з чеської Праги, 12·10, 15·10, 16·00, 17·25, 19·20, 19·50 Грамофон, 13·10 Метеорольог. комунікат, 15·45 Спортова скринька, 16·15 Короткофилевий куток, 16·25 Авд. для хорих, 16·50 Фр. лекція, 17·10 Госп. огляд, 17·35 Відчит, 18·00 Легка музика, 19·00 Всячина, 19·35 Літ. балачка, 20·00 Прес. рад. денник, 20·15 Концерт, 22·00 Фейлетон, 22·15 Додаток до прес. рад. денника, 22·20 Технічна скринька, 22·45 Музика.

Субота 6. червня 1931.

14·35 Шаховий куток, 14·50 Госп. комунікат, 15·10, 17·15 Грамофон, 15·30 Почт. скринька для наймолодших, 16·00 Прогр. для дітей, 16·25 Муз. авдиція молод. талантів, 16·55 Відчит 18·00 Богослуження, 19·00 Всячина, 19·40 Рільн. скринька й біржа, 20·00 Прес. рад. денник, 20·15 Фейлетон, 20·30 Концерт, 22·20 Шопенівський концерт, 22·45 Музика.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

У дівочій учительській семинарії „Рідної Школи" у Львові, вул. Мохнацького 12. відбудуться вступні іспити на курс II, III. і IV. дня 23. червня, а на курс I. дня 27—30. червня. — Зголошуватися устно або письменно до Дирекції семинарії до дня 15. червня, можна й пізніше. — Дирекція. 2176 2—3

Кооп. Український Театр у Львові. Український Нар. Театр ім. І. Тобілевича в Станиславові.

Тустановичі:
5. VI. „Лялька".
6. VI. „Жінка, що вбила".
7. VI. „Гетьман Дорошенко".

Стрий: тільки 1 вистава
8. VI. „Мина Мазайло".

Болехів:
9. VI. „Лялька".
10. VI. „Жінка, що вбила".
11. VI. „Життя Парижа".
12. VI. „Мина Мазайло".
13. VI. „Чесна Сузанна".
14. VI. „Хмара". 1873

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ЗОЛОТО, БРИЛІЯНТИ, СРІБЛО — оцінює безплатно і купує по високій ціні Домбровскі і Розважевскі, Львів, Академічна ч. 2. Фабричний склад годинників. — Довголітня ґарантія. — 1447 16—?

ВОРОХТА — Пансіон **„Черемшина"** поручає сонячні кімнати враз з цілим утриманням. — Ціни поміркованi. 2066 4—5

● 1·- зол. в двох страв смачні й здорові обіди: Кампіяна 5, двері 2. 2163 2—3

БІЖУТЕРІЮ, ЗОЛОТІ і СРІБНІ ВИРОБИ продає за готівку і на рати від десятків літ у цілім краю знана фірма **Іван Зельтенрайх**, Львів, пл. Марійська ч. 5. Купую бриляти, золото, срібло, плачу найвищі ціни. 1538

ДЛЯ ЛІТНИКІВ до винайму вілля „Надія" в Підлісневі, стація в місці, над Прутом між горами і шпильковими лісами на липень і серпень. Кімнати з обстановкою й харчем або без харчу. Ціна дешева. — Зголошення: Надія Юрчинська, Тернопіль, Острожського 72. 2154 3—3

ДОРА вілля 3 кімнати, кухня, 2 веранди, господарські будинки, около морг городa, керниця — 1400 долярів.

ВОРОХТА — 600 сяжнів парцелі, чудесне положення. Ціна 750 ам. дол. Продасть Ігнат, Львів, вул. Куркова 24. 2171 2—3

ДІМ мурований біля суду повітового — чинш місячно 25 дол. з городом і садком тисячу сяжнів продам дешево. Листи до Адміністрації „Діла" „Біля суду". 2148 2—3

УМЕБЛЬОВАНА кімната фронтова вул. Виспянського до винайму. — Зголошення вул. Домініканська 11. партер при касі. 2179 1—2

2 КІМНАТИ з кухнею пошукую від 1. липня. — Д-р Мирон Зарицький, Філія Академічної Гімназії. 2177 1—3

● ПОРОХІВНИКИ, бунди до авт, брезентові вітрівки — найдешевше джерело — Робітня „ПАЛЛЮМ" Вірменська 3. тел. 54—24.

ЗГУБЛЕНО ще невиповнений вексель, з дати: Львів 2. вересня 1930 р. **на квоту 900 зол. підписаний Іваном Чорнієм.** Текст вексля в українській мові. **Отсим цей вексель уневажнюється.** 2180

ЯМНА ад **ЯРЕМЧЕ** продам парцелю 1000 метрів біля стації. — Листи до Адміністрації „Діла" „Ямна". 2148 2-3

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Д-Р ЕВГЕН ДУРДЕЛЛО

бувш. лікар заграничних клінік, специяліст скірних, венеричних і сексуальних недуг (полова неміч) та **лікарської косметики**
ординуе в скірних недугах
і т. д. від год. 8½—10, 14—16.
в косметиці від 10—11 і 16—18
в неділі і свята від 10—11.
Гірське сонце. Вапофор. Дітермія. Кріотерапія. Сепаратні ждальні.
ЛЬВІВ, вул. Сикстуська ч. 22, III. п. (біля Нар. Гостинниці).
Вінда до вжитку. Телефон 38—90.

Ширіть наш часопис!

Міліон зародків на одній мусі

Мухи причиняються до поширювання недуг. Розмноження мух влекшує ширення епідемії тифу, яка зникає в зимову пору, коли мухи гинуть. З метою самоохорони треба їх нищити, розпилюючи ‚Фліт'.

‚Фліт' зовсім нищить мухи, комарі, блохи, комашню, молі, блощиці, тарагани та рівночасно і їх ячка. ‚Фліт' який розпилюємо є смертельний для ріжних комах, а притім не шкодить зовсім людині. Легкий для ужитку. Не робить плям. ‚Фліт' не треба порівнювати з іншими середниками проти комах. Домагайтеся жовтої бляшанки з чорною опаскою, при чому стережіться підроблювань.

РОЗПИЛЮЙТЕ

FLIT

Ориґінальний „Фліт" продається виключно в щільно замкнених бляшанках.

ГРЕБЕНІВ. **Священичий пансіон „Зеленін"** поручає сонячні кімнати з бальконами. Прегарні види на долину ріки Опору. Добірний і смачний харч. — Помірковані ціни. — **Отворення 20. травня.** 195010—12

Дентист ЯКІВ НАСС

Львів, вул. Сикстуська ч. 17. II. п. Телеф. 65—73.

Приймає від 9—13 і 15—18, в неділі і свята за попереднім замовленням.

Виконує всі праці, що входять в обсяг новочасної дентистики.

2135 5-5

НАКЛАДНЯ SCHERL у БЕРЛІНІ

поручає слідуючі свої видавництва:

Berliner Lokalanzeiger, Der Tag, Berliner Nachtausgabe, Der Montag, Die Woche, Die Gartenlaube, Filmwelt, Sport im Bild, Scherls Magazin, Allgemeiner Wegweiser, Praktischer Wegweiser.

Адреса всіх видавництв така:
BERLIN SW 68, Zimmerstrasse 35—41.
В переписці треба зазначувати:
Ausland - Abteilung. Місця платности в Польщі: Банк для торговлі та промислу, Познань (чекове конто в ПКО ч. 200.490). Почтове конто у Берліні: **Berlin, N-o 3.111.** 79—?

Найдешевші книжки!

МИХАЙЛО ВОЗНЯК
ІВ. БЕЛЕЙ і ОЛ. КОНИСЬКИЙ
До звязків Галичини з Наддніпрянщиною. — Ціна 50 сот., з почт. пересилкою 70 сот.

ШЕВЧЕНКО і КНЯЖНА РЕПНІНА
Ціна 1·50 зол., на почт. перес. 50 сот.

МИКОЛА МАТІВ-МЕЛЬНИК
КРІЗЬ ДИМ І ЗГАР
Ціна 50 сот., з почтовою перес. 70 сот.

ВОЛОДИМИР ОСТРОВСЬКИЙ.
СМІХ ЗЕМЛІ
Ціна 1·50 зол., з почт. перес. 2·10 зол.

ЕВГЕН ЧИКАЛЕНКО
Спогади I. II. і III. часть
Ціна 8·— золотих — без пересилки.

АЛЬФОНС ДОДЕ
МАЦІЦЬКИЙ
Переклад із французьк. мови М. Рудницького. — Ціна 3·— зол., з почт. пересилкою 4·— зол.

Можна дістати в Адм. „Діла"
Львів, Ринок 10. II. п.
або в книгарнях.

Присилайте передплату!

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло". Львів, Ринок 10.